

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIIe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 221.861 van 20 december 2012  
in de zaak A. 202.364/XII-6749**

In zake: Yorran DE MUNCK  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Christiaan Lesaffer  
kantoor houdend te 2000 Antwerpen  
Oudeleeuwenrui 19  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW KAREL DE GROTE - HOGESCHOOL,  
KATHOLIEKE HOGESCHOOL ANTWERPEN  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Tom Peeters  
kantoor houdend te 2018 Antwerpen  
Mechelsesteenweg 27  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het administratief cassatieberoep*

1. Het administratief cassatieberoep, ingesteld op 8 november 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit nr. 2011/117 van 7 oktober 2011 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. Bij beschikking nr. 7.803 van 8 december 2011 is het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft de voortzetting van de procedure gevraagd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 oktober 2012.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christiaan Lesaffer, die verschijnt voor verzoeker en advocaat Katrien Vergauwen, die *loco* advocaat Tom Peeters verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen heeft in de bestreden beslissing de volgende samenvatting van de feiten gegeven:

“3.1. Verzoekende partij is tijdens het academiejaar 2010-2011 ingeschreven in het derde jaar van de bachelor in het Secundair Onderwijs.

Het beroep betreft het resultaat van 9/20 voor het opleidingsonderdeel ‘Praktijk 3’. Verzoekende partij behaalde een 9/20 voor stageperiode 2, wat uiteindelijk ook resulteerde in een eindresultaat van 9/20 voor het opleidingsonderdeel ‘Praktijk 3’.

3.2. Verzoekende partij stelde op datum van 29 juni 2011 een intern beroep in bij het hoofd studentenzaken van de onderwijsinstelling.

3.3. Het intern beroep werd ontvankelijk verklaard. Bij beslissing van 7 juli 2011 van de buitengewone examencommissie werd het intern be-

roep vervolgens ongegrond verklaard (nadat verzoekende partij was gehoord ter zitting).

De interne beroepsbeslissing stipuleerde dat de eindbeoordeling voor het opleidingsonderdeel 'Praktijk 3' behouden bleef op grond van de volgende argumentatie:

- het feit dat verzoekende partij minder stage heeft gelopen in de tweede graad dan zijn medestudenten doet niet ter zake gezien het opleidingsonderdeel 'Praktijk 3' een individueel traject betreft met een individuele invulling die niet voor iedereen hetzelfde is;
- de stagebegeleider heeft verzoekende partij zelfs een voldoende gegeven;
- verzoekende partij evolueerde positief wat het vak 'aardrijkskunde' betreft maar niet voor het vak 'geschiedenis';
- het opleidingsonderdeel betreft twee vakken die beiden positief geëvalueerd dienen te worden en één onvoldoende resulteert in een hernemen van de volledige stage;
- zoals blijkt uit de beoordeling van het vak geschiedenis beschikt de verzoekende partij niet over de basiscompetentie 'begeleider van leerprocessen'.

De beslissing op intern beroep werd bij aangetekend schrijven van 13 juli 2011 aan verzoekende partij overgemaakt.

3.4. Bij aangetekend schrijven van 19 juli 2011 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

De Raad oordeelde bij beslissing 2011/073 dd. 31 augustus 2011 dat het beroep van de verzoekende partij ontvankelijk en in de aangegeven mate gegrond is:

'Op de tweede plaats klaagt de verzoekende partij over de gebrekkige begeleiding in de eerste stageplaats. Een gebrekkige begeleiding, ook al is die aangetoond, is op zich en behoudens uitzonderlijke omstandigheden geen reden om een negatieve evaluatie in een voor de student meer gunstige zin te wijzigen. Van uitzonderlijke omstandigheden is in deze zaak niet gebleken. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing evenwel in geen enkel opzicht antwoordt op deze klacht, ook al blijkt uit de verslagen van de eerste periode dat de verzoekende partij ook in die periode op een aantal vlakken te kort schoot (globale indruk mentor aardrijkskunde: 'Ik verwacht meer inzet van 3e jaars. Je lessen waren didactisch niet goed onderbouwd, wat ik wel beter verwachtte. Ik sprak je meermaals aan om wat extra's toe te voegen aan de lessen maar bleef op mijn honger zitten. De samenwerking verliep af en toe stroef. Tips dienen om gebruikt te worden en moet je niet alleen als kritiek beschouwen. Begin op tijd aan de lesvoorbereidingen .. en je zal zelfverzekerder zijn..'). Het onderdeel is in de aangegeven mate gegrond.

De klacht over de houding van de mentor in de tweede stageperiode beantwoordt de interne beroepsinstantie door te stellen dat deze mentor de prestatie van de verzoekende partij als voldoende heeft beoordeeld.

Hoewel de eindevaluatie van de mentor een genuanceerd en onderbouwd beeld van de prestaties van de verzoekende partij geeft, is de globale beoordeling niet voldoende, zoals de bestreden beslissing stelt, maar ‘onvoldoende- voldoende’.  
Het onderdeel is in de aangegeven mate gegrond.

...

Het eerste onderdeel valt samen met het tweede onderdeel van het tweede middel en is om de daar weergegeven redenen in dezelfde mate gegrond.

Het tweede onderdeel voert aan dat de bestreden beslissing meer competenties niet aanwezig achtte dan in de evaluatie door de trajectbegeleider aangegeven.

In dat evaluatieformulier zijn twee competenties als onvoldoende aangestipt (en niet een zoals de verzoekende partij voorhoudt).

De interne beroepsinstantie kon niet zonder nadere motivering aannemen dat meer dan die twee basiscompetenties niet bereikt waren. De enkele verwijzing naar een aantal lesverslagen, die ook aan de trajectbegeleider bekend waren of moesten zijn, is geen voldoende motivering.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.’

[3.5.] De buitengewone examencommissie kwam opnieuw samen op 8 september 2011 en heeft de score van 9/20 voor het opleidingsonderdeel ‘Praktijk 3’ gehandhaafd.

De interne beroepscommissie bevestigde haar eerdere beslissing in zoverre deze niet door de Raad was vernietigd. Verder stelt de interne beroepscommissie dat er voldoende feedback werd gegeven en dat verzoekende partij in dezelfde mate als de andere studenten werd begeleid.

De interne beroepscommissie geeft verder aan dat zij opnieuw heeft bekeken of er een negatieve houding van de mentor was en of deze een invloed had op de eindbeoordeling. Uit een vergelijking van de verslagen en beoordelingen van de mentor in kwestie met die van de andere mentoren blijkt dat de mentor een vergelijkbaar beeld schetst van de verzoekende partij. De evaluaties van de mentor zijn onderbouwd, genuanceerd en niet eenzijdig negatief. Hieruit leidt de interne beroepscommissie af dat de mentor de verzoekende partij niet viseerde.

De interne beroepscommissie stelt dat in haar eerdere beslissing van 7 juli 2011 werd verwezen naar tekorten inzake 5 basiscompetenties bij bepaalde lessen in het vak geschiedenis. Maar de verzoekende partij kreeg bij de globale eindevaluatie van de trajectbegeleider slechts 2 onvoldoendes omdat zij voor het vak aardrijkskunde een beter resultaat haalde. Wanneer één van de twee vakken als onvoldoende wordt geëvalueerd, dient de hele stage te worden hernomen en kan de verzoekende partij dus niet slagen.

De beslissing op intern beroep werd per aangetekend schrijven van 10 september 2011 aan verzoekende partij overgemaakt.

[3.6.] Bij aangetekend schrijven van 19 september 2011 diende verzoekende partij opnieuw een verzoekschrift in bij de Raad.”

3.2. Met de thans bestreden beslissing verklaart de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen het beroep van Yoran De Munck ontvankelijk maar ongegrond.

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *A. Eerste middel*

###### *Standpunt van de partijen*

4. Het eerste middel luidt in het inleidend verzoekschrift:

“Schending van de motiveringsplicht. Schending van artikel 149 van de Grondwet. Schending van artikel II. 37 van het Aanvullingsdecreet.”

In de memorie van wederantwoord preciseert verzoeker dat hij “in onderhavig middel enkel de schending [aanhaalt] van de motiveringsplicht op grond van artikel 149 van de Grondwet enerzijds én op grond van artikel II.37 van het Aanvullingsdecreet anderzijds”. Dit betekent dat hij de schending van “de motiveringsplicht” niet als een van de voornoemde grondwets- en decreetsbepalingen losstaande cassatiegrond ziet, zodat de daarop steunende exceptie van verwerende partij zonder voorwerp is.

5.1. Verzoeker argumenteert dat het bestreden besluit de aangevoerde bepalingen schendt door niet te antwoorden op het eerste door hem opgeworpen middel in zijn beroep bij de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen tegen de beslissing. Daartoe wijst hij op het eerste door hem voor de bodemrechter aangevoerde middel:

“In (een) eerste middel in het beroep voor de RvStvb tegen de bestreden beslissing riep verzoeker de schending van de formele en materiële motiveringsplicht in:

- in een eerste middelonderdeel voerde verzoeker aan dat de aangevochten beslissing in haar eerste motief antwoordde op een argument dat verzoeker in zijn intern beroep niet had opgeworpen en datgene wat hij wel had opgeworpen niet werd beantwoord;

- in een tweede middelonderdeel voerde verzoeker aan dat de aangevochten beslissing in haar tweede motief niet afdoende gemotiveerd was omdat de buitengewone examencommissie niet tegelijk in het tweede motief kon zeggen dat na grondig onderzoek bleek dat alle mentoren een beoordeling voldoende gaven (en er dus geen vooringenomenheid was bij één mentor, wat een middel van intern beroep was) en in het derde motief aanvoeren dat niet gespecificeerde basiscompetenties niet verworven zouden zijn.

- in een derde middelonderdeel voerde verzoeker aan dat de aangevochten beslissing in haar derde motief niet afdoende gemotiveerd was omdat geen enkel concreet element was opgegeven waaruit bleek welke basiscompetenties onvoldoende ontwikkeld waren en om welke reden, te meer in het tweede motief de buitengewone examencommissie oordeelde dat alle mentoren een beoordeling van minstens voldoende hadden gegeven.

In verweer op de antwoordnota van de KdGH wierp verzoeker ook nog op dat de KdGH zich niet achter het gezag van gewijsde van het besluit nr. 2011/073 van 31 augustus 2011 kon verschuilen omdat dat besluit de eerdere beslissing van de buitengewone examencommissie van 7 juli 2011 integraal had vernietigd.”

5.2. In een *eerste middelonderdeel* betoogt verzoeker dat beide verzoekschriften gericht waren tegen verschillende beslissingen die elk hun eigen, verschillende motieven hadden en dat het feit dat de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen bepaalde in de zaak 2011/073 aangevoerde middelen niet gegrond bevond, niet tot de conclusie mag leiden dat de feitenrechter in de zaak 2011/117 enkel die elementen uit zijn verzoekschrift mag onderzoeken die hij niet zou hebben verworpen in de zaak 2011/073. Het bestreden besluit beantwoordde dus volgens verzoeker ten onrechte niet alle argumenten ingeroepen tegen de bestreden beslissing. Ook betoogt verzoeker dat hij “verschillende middelen [heeft] opgeworpen met een verschillende onderbouw”.

In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker daar nog aan toe dat verwerende partij het feit negeert dat niet alleen verschillende middelen werden opgeworpen in beide verzoekschriften, “maar – én vooral – dat ze beide gericht zijn tegen verschillende beslissingen”. Voorts heet het met betrekking tot de “verschillende middelen met een verschillende onderbouw”, dat het “niet aan verzoeker [is] om precies aan te duiden waarin nu deze verschillen liggen”.

5.3. Volgens wat verzoeker betoogt in het *tweede middelonderdeel*, antwoordt het bestreden besluit helemaal niet op het door hem opgeworpen eerste middelonderdeel wat betreft de gebrekkige begeleiding door de stageschool:

“Het bestreden besluit beperkt zich tot de verder niet gemotiveerde stelling dat ‘de bestreden beslissing de klacht over de gebrekkige begeleiding in de eerste stageperiode weerlegt’ (stuk 1), terwijl verzoeker daar juist kritiek op had in zijn eerste middelonderdeel.”

5.4. In het *derde middelonderdeel* argumenteert verzoeker uitvoerig waarom naar zijn mening, “het bestreden besluit niet afdoende [antwoordt] waarom de bestreden beslissing ondanks het feit dat, zoals het bestreden besluit zelf opmerkt, ‘verzoekende partij mathematisch voor de basiscompetenties een meerderheid van ‘minstens voldoende’ behaalde, en een minderheid ‘onvoldoende’, en voor een meerderheid van de individuele lesverslagen en weekverslagen eveneens een ‘voldoende’ of beter behaalde’ toch tot een 9/20 kon besluiten”. Dat uit de verslagen “voldoende negatieve elementen” blijken, is volgens verzoeker daarvoor geen afdoende motivering. Uit de beslissing blijkt nog steeds niet welke basiscompetenties onvoldoende ontwikkeld zijn en zijn kritiek op de beoordeling ter zake krijgt geen antwoord.

### *Beoordeling*

#### *Ontvankelijkheid*

6. Verzoeker voert onder meer aan dat de bodemrechter zich als administratief rechtscollege niet naar behoren heeft gekweten van de taak die op hem krachtens artikel 149 van de Grondwet en artikel II.37 van het zogenaamde aanvullingsdecreet (decreet van 19 maart 2004 ‘betreffende de rechtspositieregeling van de student, de medezeggenschap in het hoger onderwijs, de integratie van bepaalde afdelingen van het hoger onderwijs voor sociale promotie in de hogescholen en de begeleiding van de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen’) rust, namelijk zijn uitspraak te motiveren door op de opgeworpen argumenten te antwoorden. Anders dan verwerende partij beweert – maar niet

nader toelicht – is deze vernietigingsgrond een ontvankelijk cassatiemiddel. De exceptie faalt.

### *Eerste middelonderdeel*

7.1. De bij artikel 149 van de Grondwet opgelegde verplichting aan de rechter om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet – al ware die redengeving verkeerd of onwettig – die hem ertoe brengt de beslissing te nemen.

Bij de beoordeling of artikel 149 van de Grondwet is nageleefd is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Het gaat er daarbij dan ook niet om of de motivering omstandig of juist is; alleen een gemis aan motivering – of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven – maakt een schending uit van artikel 149 van de Grondwet.

Artikel II.37 van het aanvullingsdecreet van 19 maart 2004 voegt niets daaraan toe.

7.2. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen heeft als volgt geoordeeld over het eerste middel van verzoeker:

“De klachten van de verzoekende partij in verband met gebrekkige formele en materiële motivering zijn identiek aan deze aangevoerd in de zaak 2011/073. De Raad heeft deze klachten niet gegrond bevonden, behalve in zoverre niet geantwoord werd op de klacht van gebrekkige begeleiding in de eerste stageperiode en onvoldoende gemotiveerd werd waarom de verzoekende partij een aantal competenties niet bereikt had. De Raad kan dus enkel nagaan of op de twee hiervoor aangeduide punten de thans bestreden beslissing formeel en afdoende gemotiveerd wordt.”

7.3. Daarmee is het besluit regelmatig met redenen omkleed en heeft de bodemrechter voldaan aan het vormvereiste, bedoeld bij artikel 149 van

de Grondwet. De motivering toont immers aan welke gedachtegang de rechter volgt om zijn beslissing te nemen – hij heeft in een eerdere zaak reeds het middel beoordeeld en niet gegrond bevonden en kan dus nog enkel de nieuwe klachten onderzoeken – zodat de partijen kunnen nagaan of zij een rechtsmiddel kunnen aanwenden en zodat de Raad van State in voorkomend geval zijn opdracht als cassatierechter naar behoren kan uitoefenen en nagaan of de wet correct werd toegepast.

7.4. In de mate dan weer, waarin verzoeker argumenteert dat hij in vergelijking met het eerste geschil aan het middel een “verschillende onderbouw” heeft gegeven, moet met verwerende partij worden vastgesteld dat verzoeker nalaat om precies aan te geven waar de motivering van de bodemrechter tekortschiet.

Een middel waarin als motiveringstekort een gebrek aan antwoord op de aan de feitenrechter voorgelegde argumentatie wordt opgeworpen is onontvankelijk wanneer het nalaat te vermelden op welk argument niet werd geantwoord.

7.5. Het eerste middelonderdeel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

#### *Tweede middelonderdeel*

8.1. Anders dan verzoeker betoogt, is het besluit met betrekking tot de begeleiding in de stage niet ertoe beperkt te stellen dat de bestreden studievoortgangsbeslissing de klacht van verzoeker weerlegt. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen overweegt in verband met de studiebegeleiding daarenboven wat volgt:

“De klacht in verband met de gebrekkige begeleiding tijdens deze periode, ook al zou die gegrond zijn, kan overigens niet tot vernietiging leiden, omdat een gebrekkige begeleiding, behoudens uitzonderlijke omstandigheden waarvan in deze zaak niet blijkt, geen reden is om een ongunstige

evaluatie in een voor de student meer gunstige zin te wijzigen. Hetzelfde geldt voor de beweerde negatieve houding van de mentor van de tweede stageperiode.”

8.2. Door verzoeker zonder belang bij deze grief te verklaren, heeft de rechter de kritiek van verzoeker wel degelijk ontmoet.

8.3. Het tweede middelonderdeel faalt.

### *Derde middelonderdeel*

9.1. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen overweegt ten slotte, met betrekking tot de klacht over de eindcompetenties:

“Wat betreft de eindcompetenties stelt de bestreden beslissing onder verwijzing naar de verslagen en beoordelingen dat meerdere competenties voor het vak Geschiedenis niet bereikt zijn, en dat een onvoldoende voor een van beide vakken ertoe leidt dat de hele stage hernomen moet worden. Het is niet kennelijk onredelijk om uit de verslagen en beoordelingen voor het vak Geschiedenis te concluderen dat de verzoekende partij meerdere competenties niet bereikt heeft; het feit dat de verzoekende partij mathematisch voor de basiscompetenties een meerderheid van ‘minstens voldoende’ behaalde, en een minderheid van ‘onvoldoende’, en voor een meerderheid van de individuele lesverslagen en weekverslagen eveneens een ‘voldoende’ of beter behaalde, houdt niet in, zoals de verzoekende partij voorhoudt, dat zij voor alle basiscompetenties dus minstens een ‘voldoende’ behaald heeft. In casu bevatten de verslagen en beoordelingen voldoende negatieve elementen die een onvoldoende voor meerdere competenties kunnen verantwoorden.”

9.2. In zijn memorie van wederantwoord vat verzoeker zijn kritiek samen door erop te wijzen dat de bestreden beslissing niet motiveert “waarom geen rekening zou moeten worden gehouden met een mathematische meerderheid aan overwegend positieve beoordelingen. Zij geeft gewoon aan dat zij deze stelling hanteert maar specificeert niet de redenen die haar hiertoe hebben doen besluiten: zij gaat elke verduidelijking omtrent de volgens haar onvoldoende ontwikkelde basiscompetenties uit de weg. Er kan dan ook niet anders worden besloten

dan dat deze zogenaamde ‘motivering’ moet worden gelijkgesteld met een gemis aan motivering”.

9.3. Uit de bekritiseerde motieven van de bodemrechter verneemt verzoeker wel degelijk waarom zijn grief wordt verworpen. De rechter geeft daarbij immers aan dat hij zich niet in de plaats stelt van het bestuur en dat hij als rechter slechts terughoudend vermag op te treden bij de beoordeling van de bestreden beslissing. Hij acht het “niet kennelijk onredelijk”, in het bijzonder gelet op de “voldoende negatieve elementen” in de verslagen en beoordelingen “die een onvoldoende voor meerdere competenties kunnen verantwoorden”, om te concluderen dat verzoeker meerdere competenties niet heeft bereikt en verwerpt daarmee nog eens uitdrukkelijk de louter mathematische benadering van die individuele beoordelingen, die verzoeker voorstaat.

Daarmee komt de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen tegemoet aan zijn grondwettelijke – en decretale – plicht tot motivering van zijn beslissingen.

Wil verzoeker die redengeving van de bodemrechter met succes betwisten, komt het hem toe de wetsbepaling – in de meest ruime zin van het woord – aan te geven waartegen die rechter met de bestreden motivering zondigt. Dat doet verzoeker niet.

De in de toelichting bij het middel geformuleerde kritiek dat de bestreden beslissing “contradictorisch” zou zijn met het besluit nr. 2011/073 van 31 augustus 2011, gaat niet op. Een tegenstrijdigheid in de motieven kan maar bestaan binnen het bestek van dezelfde rechterlijke beslissing.

9.4. Het derde middelonderdeel faalt naar recht.

## *B. Tweede middel*

### *Uiteenzetting van het middel*

10. Ook het tweede middel luidt:

“Schending van de motiveringsplicht. Schending van artikel 149 van de Grondwet. Schending van artikel II. 37 van het Aanvullingsdecreet.”

Toegelicht wordt:

“Het bestreden besluit motiveert op geen enkele wijze waarom verzoeker zijn tweede middel tegen de bestreden beslissing niet pas voor het eerst in graad van administratief beroep voor de RvStvb mocht opwerpen en op welke wettelijke, decretale of reglementaire basis dergelijk argument steunt, te meer verzoeker de eraan ten grondslag liggende feiten maar vernomen had na het instellen van zijn intern beroep, wat vermeld was in de processtukken en door de KdGH nooit werd tegengesproken.”

### *Beoordeling*

11.1. De bekritiseerde motivering luidt:

“Met de verwerende partij stelt de Raad vast dat dit middel niet werd opgeworpen in het interne beroep, terwijl niets belette dat de verzoekende partij dit wel deed.  
Het middel, dat voor het eerst voor de Raad wordt opgeworpen, is niet ontvankelijk.”

11.2. Het cassatiemiddel getuigt er niet van dat verzoeker niet weet waarom zijn middel door de feitenrechter niet in aanmerking werd genomen, maar enkel dat hij die conclusie betwist. Een dergelijk middel houdt geen verband met de motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit artikel 149 van de Grondwet en artikel II.37 van het zogenaamde aanvullingsdecreet.

11.3. Het tweede middel wordt verworpen.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het administratief cassatieberoep.**

**2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 20 december 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

|                        |                  |
|------------------------|------------------|
| Dierk Verbiest,        | kamervoorzitter, |
| Johan Lust,            | staatsraad,      |
| Geert Van Haegendoren, | staatsraad,      |
| bijgestaan door        |                  |
| Frank Bontinck,        | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Frank Bontinck**

**Dierk Verbiest**